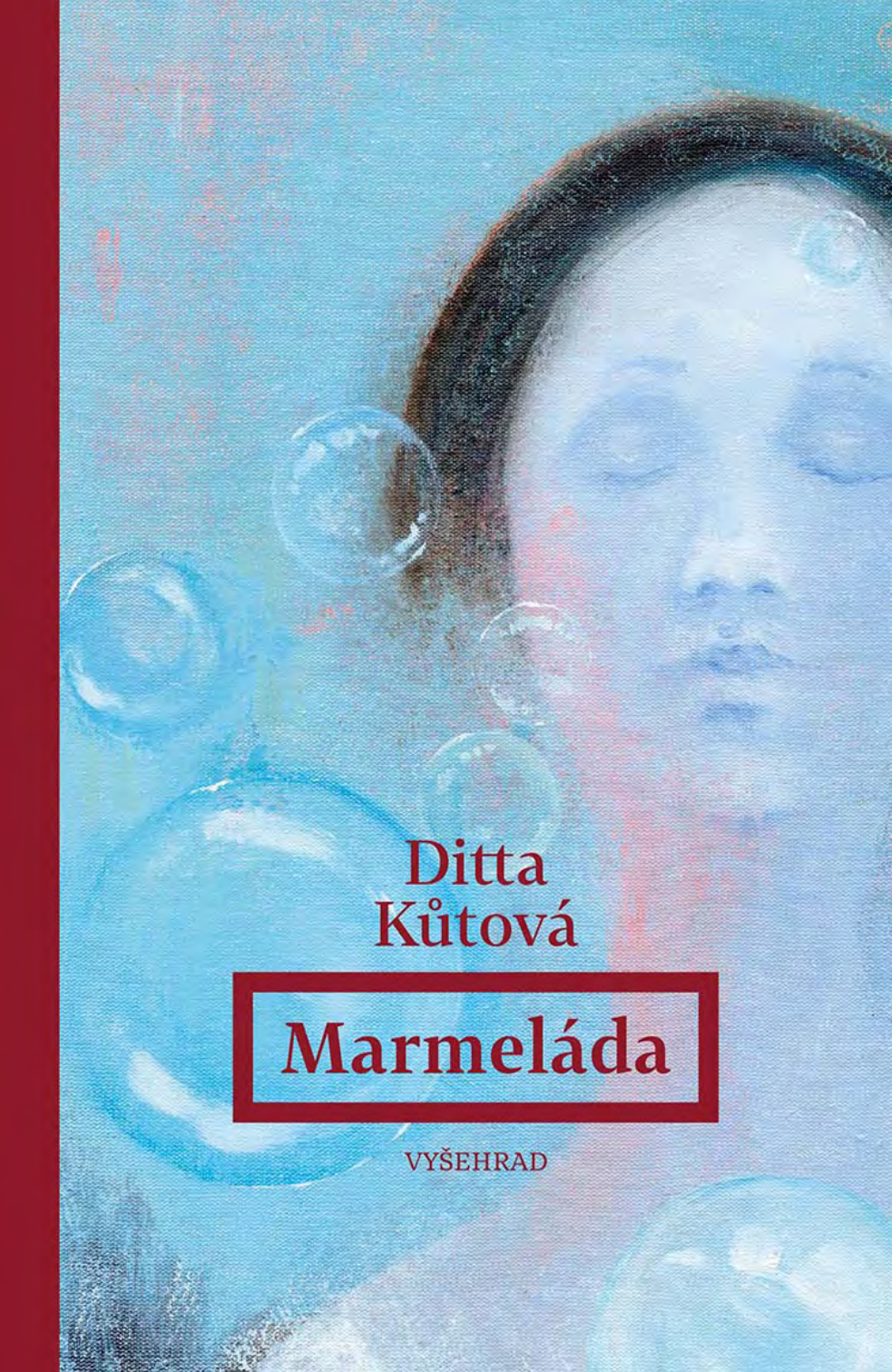

Ditta
Kůtová

Marmeláda

VYŠEHRAĐ

Marmeláda

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.ivysehrad.cz
www.albatrosmedia.cz

Ditta Kůtová
Marmeláda – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2026

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

LZE NAJÍT SMYSL I NA DNĚ?

Rozhovor
se světem

Ditta
Kůtová
Marmeláda

Ditta
Kůtová

Marmeláda

VYŠEHRAĐ

© Ditta Kůtová, 2026
Illustrations © Ditta Kůtová, 2026

ISBN tištěné verze 978-80-267-3500-7
ISBN e-knihy 978-80-267-3501-4 (1. zveřejnění, 2026) (ePDF)
ISBN e-knihy 978-80-267-3505-2 (1. zveřejnění, 2026) (epub)
ISBN e-knihy 978-80-267-3506-9 (1. zveřejnění, 2026) (mobi)

Věnováno Marmeládě, neznámé ženě, která někdy
v sedmdesátých letech bloudila jako bezdomovkyně
po Budějovicích, a mé milované přítelkyni Anetě.
Jejich nesnadné osudy mi byly inspirací.

I.

Marcela

Ředitelna

Marcela vyšla ze dveří ředitelny. Opatrně našlapovala, jako kdyby si nebyla zcela jistá, kde přesně se pod jejíma nohama nachází podlaha. Tiše za sebou zavřela dveře a prošla kancelář. Minula Ivanu, která přestala ťukat do počítače a starostlivě se za ní podívala.

Zavřela za sebou i druhé dveře. Ivana naslouchala vzdalujícím se krokům, chvilku vyčkávala, ale pak za ní vyběhla na chodbu. V uších jí zalehlo od řevu a dusotu nohou a v nose ji zaštípal pach zpocených pubertálních těl. Fuj, to je ale blázinec, odfrkla si a chvíli marně hledala mezi výrostky Marcelinu drobnou postavu. Proplétala se mezi dětmi, které byly vesměs vyšší a hřmotnější než ona, směrem ke schodišti a až tam ji zahlédla. Marcela pomalu sestupovala po schodech dolů a přidržovala se zábradlí. V ruce svírala ucho ošuntělé kabely, ze které se po schodech trousily potištěné papíry.

Proti ní se vyhrnulo vzhůru celé stádo děcek. Vydávaly neartikulovaný řev a nevnímaly, jak se jim zespodu na podrážky lepí papíry a pak zase – špinavé a zmačkané – padají zpět na schody.

Ivana si povzdechla, počkala, až se to kolem ní všechno přezene, sehnula se a lejstra posbírala. Dohonila Marcelu a vzala ji za loket.

Marcela se zastavila.

Zazvonilo.

Schodiště se během několika vteřin vyčistilo a řev se vzdaloval chodbou. Bouchly jedny dveře, druhé, třetí a bylo ticho.

„To je běs tady, vidíš,“ řekla Ivana, „v tomhle pavilónu přestává všechna sranda. O tom vy z prvního stupně nemůžete nic vědět, tam jsou ty dětičky ještě hodňoučké, sladoučké, co?“

„Hm.“

„Co budeš teď dělat?“

Marcela se k ní otočila. „Nevím.“

Ivana ji pohladila po rameni. „Heleď se, v té výpovědi nejsou uvedený žádný důvody, to víš. Aspoň já to vím, psala jsem ji pro ředitelku já, od toho tu přece v tom kanclu sedím, abych psala podobný kraviny, ne? Máš to dobrý, je to po vzájemný dohodě. Četla jsi to vůbec?“

„Ani ne, nešlo mi to.“

„Tak si to pořádně pročti,“ podávala Ivana Marcelu špinavé papíry, „trousila jsi je za sebou po schodech. Na, pořádně si to schovej, budeš to potřebovat.“

Marcela si vzala papíry a zastrčila je do kabely.

„K čemu mi to bude.“

„Proboha, Marcelo, prober se, vždyť jsi jako náměsíčná!“ zatřásla Ivana Marcelou. „To, že tady končíš, přece vůbec nic neznamena, odcházíš na dohodu, najdeš si něco jinýho někde o kousek dál, učitelů je jak šafránu. Nikdo nemusí nic vědět. Jen se přes prázdniny musíš dát do kupy, musíš se sebou rychle něco udělat, rozumíš?“

Marcela kývla a vydala se kolem šaten k východu. Ivana s ní ještě kousek šla, a jak se Marcela posouvala taška z ramene dolů, papíry se chystaly na další let vzduchem. Ivana se snažila ucho kabely vrátit Marcelu nazpět na rameno, ale pak to vzdala.

„Měla bys sis najít nějakýho doktora, co by ti pomohl, psychiatra, víš.“

V kanceláři Ivana zkontrolovala pohledem dveře do ředitelny a pak vytukala na mobilu číslo.

„Káčo, je fakt divná, vůbec se mi to nelíbí. Byla vždycky jiná, ale... to bys ji musela vidět.

Vyhazov, no.

Nevím, zkus to. Já se odtud teď nemůžu hnout.

Dej mi pak vědět, jo?“

Cesta

Před školou se Marcela zastavila. Rozhlédla se po širokém prostranství, které každé ráno před vyučováním bzučelo dětmi jako tržiště, a pak nabrala směr ke vzdálenému sídlišti, co nebylo od školy vidět.

Škola působila jako nepatřičný módní výstřelek, nyní už notně zastaralý, usazený na předměstí uprostřed prvorepublikových vilek, které kdysi tvořily uzavřenou čtvrť. Koho to jen kdysi napadlo, zrušit parčík v jejich středu a vystavět tu dva pavilóny základní školy. A pak jídelnu. A tělocvičnu.

Marcela chodila každé ráno ze sídliště do školy ulicí lemovanou vilkami a zahradami a měla tu cestu ráda. Vilky byly od sebe oddělené nápaditými ploty, obdivovala udržované chodníčky někde vyskládané ze starých dlažebních kostek, jinde vysypané pískem a kačírkem. Líbily se jí vjezdy pro pěkná solidní auta a mezi stromy a keři vykukující budovy. Sem tam zahlédla mezi listím arkýře, rohová okna, omšelá kovová zábradlí a zimní zahrady.

Tady se musí krásně žít, jako v pohádce.

Dům, před kterým se zrovna zastavila, patřil k jejím nejmilejším, i když z něj teď v létě mohla mezi větvemi stromů zahlédnout jen štít a dvě stará okna. Dotkla se růžového poupěte u branky. Jako kdybych hladila motýlí křídla, pomyslela si a ruka jí sklouzla ke staré tepané klice ve tvaru lví hlavy. Zatlačila na ni, ale bylo zamčeno, a tak se plnou vahou pověsila na branku, aby toho mezi listím zahlédla co nejvíc. Do malých

arkýřových oken se opřelo slunce a rozdělilo se v množství skleněných tabulek.

Taková krásná okna, pomyslela si. Nádherná okna. Jak se asi skrz ně musí úžasně koukat z nitra pokoje ven, do té překrásné zahrady. Opřela se pohodlněji o branku a pootevřená kabelka jí zase sklouzla z ramene na předloktí. Namačkané pošlapané papíry se opět vyhrnuly ven a snesly se na chodník.

Ty maličké tabulky jsou kouzelné. Jak se v nich sluneční světlo láme, jak každým okamžikem září jinak. Jako bych si prohlížela diamant. Musí se ale strašně špatně mýt. To není jako ty obrovské panelákové výlohy, co máme doma, na ty je nejlepší gumová stěrka. Kdepak, s tou bych tady nepochodila. Doma je dvakrát třikrát přejedu, vyleštím a je hotovo. Tady u těch převzácných oken bych na to musela úplně jinak. Přichystala bych si staré noviny – ale ty velké, měkké a musely by být opravdu čisté, nic umaštěného. Tuhle jsem jedny takové viděla u kontejnerů. Někdo je tam položil v igelitce, ani se je neobtěžoval dát tam, kam patří, do papírů. Jen jsem do té tašky nahlédla, aby mě nikdo neviděl, že se hrabu v odpadcích, ale hned mě tehdy napadlo, že by se s nimi dobře myla okna...

Marcela nezpozorovala, že se od domu k brance po cestičce blíží nějaká postava. Leštila okna, prováděla dokonalé krouživé pohyby a obdivovala, jak dokážou obyčejné noviny krásně nablýskat ty malé tabulky. Broukala si oblíbenou melodii, která se sice do raného léta příliš nehodila, ale jí při práci vždycky pomáhala: Rolničky, rolničky, kdopak vám dal hlas? Kašpárek maličký nebo děda Mráz...

Neurčitá postava se přiblížila k brance a postupně dostala obrysy.

„Dobrý den, hledáte někoho?“

Marcela přestala mýt a zpívat a nechápavě na starší pěstěnou paní zaostřila zrak.

„Podívejte, tady vám něco upadlo,“ sehnula se paní a podávala ze země Marcelce vytroušené papíry.

„Děkuju,“ odpověděla nechápavě Marcela, ale papíry si od paní nepřevzala, otočila se, a jak si postupně uvědomovala

trapnost celé situace, zrychlovala. Skoro doběhla na roh ulice a zmizela za ním. Paní s papíry v ruce ještě chvíli stála u branky a dívala se za prchající Marcelou. Pak pokrčila rameny, nadzvedla víko popelnice, lejstra do ní hodila a zmizela za brankou v zahradě.

Marcela se za rohem opírala o zeď starého čínžáku. Teď už mě nemůže nikdo vidět. Snad se za mnou ta ženská nevydala. Vykoukla za roh a hned se zase stáhla zpátky. Páni, co to jenom bylo za ženskou? Kde se tam tak zčistajasna vzala, zrovna když jsem si tak hezky čistila ty roztomilé malé tabulky?

Bože, co se to jen se mnou děje... Marcela si hřbetem ruky otřela vlhké čelo, odhrnula si pramínek zpocených vlasů a šla dál. To je tím horkem, pomyslela si. Ani jsem dneska asi nic nepila. A mám hlad, hrozný hlad, kdypak jsem jedla naposledy? Asi včera, nevím. Vím, určitě to vím. Dělal jsem přece oběd, vařila jsem nedělní oběd, vzpomínám si. Co jsem to jen vařila... zastavila a zkoušela si vybavit, co to jen včera v té kuchyni dělala. Posadila se na bobek a opřela si hlavu do dlaní. Lečo! Lečo jsem dělala, vždyť už v pátek přinesl Myšák domů plnou tašku rajčat a paprik.

„Kdes to vzal? Kde jsi je tak brzo sehnal, vždyť musí být dovezené, to nebylo ve slevě.“

„Ty tvý slevy furt, já si to můžu dovolit, já si můžu koupit, na co mám chuť. Nejsem žádnéj přizdisráč! Máš chlapa, co dovede vydělat, měla bys bejt ráda.“

„Jasně, Myšáku, nezlob se. Jsem ráda, jenom musím koupit ještě kabanus a vajíčka, ať to máš dokonalý.“

Myšák se zamračil. Marcela tenhle jeho zakaboněný výraz neměla vůbec ráda. Naháněl jí strach. Vůbec celý Myšák, její milovaný Myšák se štíhlým úhořovitým tělem a šlachovitýma rukama, ji vyváděl z míry. Když pohodil dlouhými vlasy a neodolatelně se na ni usmál, podlamovala se jí kolena, ale děsily ji jeho nálady, měnily se jako mávnutím proutku, nevěděla ani vteřinu dopředu, které její slovo, který její čin ho vyprovokuje k výbuchu.

„Ty do řeznictví nelez, koupíš akorát nějakou sračku, masu nerozumíš, jestli vůbec něčemu rozumíš. Koupím ho zejtra ráno sám.“

Marcela dál seděla na bobku, jen se pohodlněji opřela o zeď.

Jasně, včera jsme měli lečo, i když ho nakonec nikdo nejedl, jak jen jsem na to mohla zapomenout. To byl zase jednou u oběda řev. Stávalo se to pravidlem – dobré jídlo a nějaká ta děsivá scéna k tomu. Jako by jedno bez druhého nemohlo být.

Myšák se naklonil nad hrncem a zakroužil měchačkou kolem dokola. Labužnický natáhl vůni do chřípí.

„Zdá se mi, že tam něco chybí.“

Marcela se naklonila nad hrnec a taky začichala.

„Já myslím, že jsem tam dala všechno. Kečup, majoránku, česnek... ten kabanus taky... A vajíčka jsem usmažila vedle, aby se to nerozpatlalo.“

„Nene, to přece jasně cejtím, že tam něco chybí.“

Myšák se zamračil. Vytáhl z hrnce měchačku a olízl ji masitým sytým růžovým jazykem. Marcela se s mlčenlivou nevolí zadívala rychle jinam. V jejím původním domově by něco takového bylo prostě nemyslitelné, zvláště kdyby to viděl tatínek.

Myšák neomylně zaregistroval mžik odporu, který se jí mihl ve tváři. Pousmál se, nebo spíš zašklebil, ponořil měchačku zpátky do hrnce a znovu jí uvedl do pohybu hustou červenou hmotu. Vylovil kus salámu, strčil ho do úst, žvýkal a mlaskal a nesouhlasně vrtěl hlavou.

„Není to ono.“

„Mám to přisolit?“

Myšák se zamyslel.

„Soli je tam dost.“

„Tak co trochu pálivé papričky?“

„To je ono! Přiosřít! Kde máš papričku?“